

Ernner, hvor der endnu er Uoverensstemmelse mellem de to Ting.

Af disse Uoverensstemmelser falde de vigtigste paa 5 beslægtede Punkter: Maaden, hvorpaa Nævningerne tilvejebringes, hvad Nævningerne skulle bruges til, hvorledes og med hvilken Udrustning de retslærde Dommere skulle komme til deres Stillinger, hvorledes de retslærde Dommere skulle være fri for al forvaltende Gerning, og endelig, hvorledes man skal fri de retslærde Dommere for visse Fristelser i deres Gerning, som den bestaaende Lovgivning udsætter dem for.

Det første Punkt, som naturligvis er af overordentlig stor Betydning: Maaden, hvorpaa Nævningerne tilvejebringes, er i Folketingets Forslag — her som andetsteds i Overensstemmelse med den højtærede Justitsministers Stilling — ordnet saaledes, at Grundlisten skal tilvejebringes af Kommunalbestyrelsen ved et Forholdstalsvalg blandt dem, som ere opførte paa Folke­tingsvalg­listerne. Landstinget har derimod indsat en Affattelse af den paagældende Paragraf, hvorefter Valget af dem, der opføres paa Grundlisten, skal foretages af et kombineret Udvalg, som bestod af tre Bestanddele, een af Administrationen, een af de retslærde Dommere og een af Kommunalbestyrelsen. Det er øjensynligt, at der er en dybt indgribende Forskel mellem de to Fremgangsmaader, og jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at Lovforslaget paa dette Punkt vil gaa tilbage til Landstinget i den Affattelse, vi tidligere have givet det. Men straks efter dette Spørgsmaal om, hvorledes Nævningerne skulle tilvejebringes, kommer det andet vigtige: hvortil Nævningerne skulle bruges. Vor Grundlov kræver der, at Nævninger skulle indføres i Misgerningssager og i Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser. I førstnævnte Henseende er der ikke nogen principiel Forskel paa, hvad der er vedtaget af det ene og det andet Ting. Men med Hensyn til de politiske Lovovertrædelser er der en ret betydningsfuld Forskel paa, hvad de to Ting have vedtaget. I Landstinget har man sagt, at „som politiske anses Overtrædelser af Lovbestemmelser, der værne om Statens Selv­stændighed samt Sikkerhed udadtil og indadtil, Statsforfatningen, Tronfølgeordenen, Kongen, Kongehuset, Tronfølgeren, Rigsforstanderen, Statsraadet, naar det fører Regeringen, Rigsretten, Højesteret, de lovgivende Forsamlinger, disses Medlemmer samt Statsborgernes politiske Valgfrihed“.

Det er utvivlsomt Sager, der skal kaldes politiske Lovovertrædelser, men der er blandt disse en hel Del Sager, der allerede som Misgerningssager ville gaa ind derunder, og der udelukkes en stor Del Sager, som utvivlsomt, hvilket Forsøg paa en Definition man end vil bringe til Anvendelse, bør falde ind under Begrebet politiske Lovovertrædelser. Efter først at have beskæftiget os indgaaende med at finde en almindelig Definition af Begrebet „politiske Lovovertrædelser“, og efter at være komne til det Resultat, at vi praktisk maatte opgive dette Forsøg, naaede vi til en Bestemmelse, der ganske vist logisk kan siges at gaa en Smule i en Cirkel, men som alligevel praktisk vil ramme det, der skal rammes, idet vi ind­satte den Bestemmelse, at: „Som politisk skal under alle Omstændigheder anses for det første Overtrædelser af de Lovbestemmelser, der værne Statsforfatningen, Statens Sikkerhed“ o. s. v., dernæst: „Overtrædelse af andre Lovbestemmelser, naar den sigtede maa antages ved den paatalte Handling at have *tilsigtet et politisk Maal*“. Man kommer jo her tilbage til sit Ud­gangspunkt ved at benytte Begrebet „poli­­tisk“ igen, saa det er en logisk lidet fyldestgørende Definition, men praktisk er den ikke saa gal. I det virkelige Liv vil den utvivlsomt give det, man skal have, og aabne Adgangen for, at enhver Sag, som bør kaldes politisk, hvad enten den er privat eller offentlig, kan komme ind under Nævningers Paadømmelse. Det er det andet af de væsentlige Punkter, hvorpaa der for Øjeblikket findes Uoverensstemmelser. Den første Uoverensstemmelse drejer sig altsaa om, hvorledes Nævningerne skulle blive til, og den anden om, hvad de skulle have for.

Vi komme da til Spørgsmaalet om, med hvilken Udrustning de retslærde skulle komme til deres Stillinger. Herom har Folketinget været af den Mening, at man skulde indsatte Bestemmelser, hvorefter en Dommer, for at komme til Dommersædet, skulde gennemgaa en Virksomhed, som var særlig egnet til at fremkalde en Uddannelse af de Egenskaber, der bør findes hos en Dommer. Og i Bestræbelserne herfor indsatte vi i Lovforslaget: „Til Landsdommer kan i Reglen kun beskikkes en Mand, der i 3 Aar har været Dommer, Højesteretsadvokat, Højesterets­sagfører, Overanklager, Overretsprokurator, Overretssagfører eller Landsretssagfører“, og „til Dommer ved en Underret kan i Reglen kun beskikkes en Mand, der har